

kisvárdai lapok

34. évfolyam 2. szám - 2022. június 26, vasárnap

Kesey - Wasserman: SZÁLL A KAKUKK FÉSZKÉRE
- a székelyudvarhelyi Tomcsa Sándor Színház előadása
Bromden: Nagy Csongor

**Magyar
Színházak
34. Kisvárdai
fesztiválja
2022. június 24 - július 2.**

„A Kesey-könyv hosszú és nem egy ízben megkérdőjelezhető érvényű székelyudvarhelyi adaptációja tartogatott ugyan jó ötleteket és színészi fragmentumokat, de sajnos ezek a próbálkozások hamvukba holtak maradtak. A művészi szabadság megkérdőjelezhető helyeken és módokon szárnyalt, másutt pedig a filmadaptációt másolta indokolatlanul, a színpadon értelmüket vesztő részletekben. A Wasserman átírat, a Forman-film és maga a regény a mellékolvasatokon túl, megrendítően bontja ki a Bromden nevű indián szemén és fülén át a két „gigász”, Ratched nővér és McMurphy ápolat, elítélt, kártyahős, etc. életekbe kerülő harcát. A sok erőszakos jellemvonással bíró McMurphy életszeretete, zsványsággal vegyes ravaszsága, bárdolatlan, de a szabadságszeretetében humanista alakja Barabás Árpád alakításában inkább csak erőteljes lett, míg Ratched nővér Vladimir Anton rendezésében és Mezei Gabriella megformálásában elveszti minden démoni vonását.”

Kocsis Marcell

Szakmai Klub

Csehov: *Három nővér* - a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának előadása

Visky András: *A test története* – *Prostituáltak* – a CSAK! - Csengeri Alkotó Központ előadása

Sikeresnek ítélték a fesztivál első estjét a Szakmai Klub hozzászólói. Elsőként a nyitó előadás, a szabadkaiak *Három nővér*re került terítékre. Gilbert Edit kritikus felidézte, több emlékezetes *Három nővér*-előadást is láthattak a magyar nézők az elmúlt évtizedekben, ilyen volt Ascher Tamás, Jeles András és Vidnyánszky Attila adaptációja is a Csehov-műből. Kiemelte, hogy ennek a feldolgozásnak is nagyon sok emlékezetes momentuma volt, ezek közé tartozik például, hogy nem a katonák okozzák a bajt, vagy ahogy a szexualitás a szokottnál erősebben jelentkezik az előadásban. Összességében olyan sugallata volt az egésznek, hogy vajon lehet-e még örömet találni, lehet-e élni ebben a fáradt időben – állapította meg a kritikus. Nagyon erős érzet, hogy az életöröm nem válhat életté az előadásban.

Hangsúlyosan jelent meg a produkcióban a zene, és sajátos, lehangoló atmoszférája volt a díszletnek, amely egy lebombázott úri lakhoz volt hasonlatos – foglalta össze Gilbert Edit. A többi hozzászóló is kiemelte az előadás önálló és teljesen egyedi zenei világát (Cári-Baczó Tibor). Kovács Dezső kritikus szerint egyértelműen erős interpretáció született ebből a hatalmas anyagból, nagyon izgalmas részletekkel. A zene mellett a jelme-

zek színvilágát is dicsérte, amely szerinte minden apró részletében finoman kidolgozott volt, a zöld különböző árnyalataival nagyon izgalmasan vett részt a figurák jellemzésében. A szereplők közül kiemelte Kalmár Zsuzsa Olgájának méltóságát és nemességét, illetve Béres Márta Másájának rendkívül széles érzelmi skáláját. Gulyás Gábor esztéta mindehhez csatlakozva hozzáfűzte, nagyon érdekes volt végigszemlélni, ahogy a karaktereket koncepciózusan kicsit másként értelmezte Sebestyén Aba rendező, amitől az egész előadás mai színezetet kapott. Példának Natasa figuráját hozta, aki sokkal inkább hasonlított egy mai celebre, mint a konvenciózusan „erős nőként” ábrázolt Nata-

sákra. Megemlítette még, hogy érthető módon Kosztolányi fordítását használták a szabadkaiak. A fordítás szintén több hozzászólásban szerepelt, Dömötör Adrienne például arról beszélt, érdekes volt megfigyelni, ahogy az előadás végére egyre inkább a mához közelít a nyelvezet, és fokozatosan kikopik Kosztolányi költőisége az előadásból. A kritikus úgy fogalmazott, az elemelt-ség, a mikrorealista játék, a humor és a játékoság speciális elegye jött itt létre, és ez adja az értékét ennek a feldolgozásnak. Kozma András dramaturg hangsúlyozta, Csehov darabja a modern ember enciklopédiája, amely mindig új és új megfjtéseket eredményez. Szerinte nagyon különböző szinteken

lehet más és más hangsúlyokat adni a *Három nővér*nek, de benne van egy metafizikai szint is a darabban, amely nem véletlenül kezdődik úgy, hogy „az atya meghalt”. Ez nemcsak konkrétan az apára utal, hanem arra is, hogy az ember egy Isten nélküli világba került, ezt az elhagyatottságot is megidézte a díszlet. Olyan benyomást keltett ez a feldolgozás, mintha nem valóságos szereplők mozognának benne, hanem kicsit álomszerű, meseszerű, szinte szellemfigurák – tette hozzá a dramaturg.

A hallgatói programban szerepelt a CSAK! - Csengeri Alkotó Központ produkciója, amelyről először Eszenyi Enikő, az egyik rendező beszélt a Szakmai Klub második etapjában. Megtudhattuk, hogy pár éve kaptak lehetőséget Csengerben egy fesztivál és workshop megvalósítására, ez az előadás ebből a műhelymunkából született meg, határon inneni és túli színművészhallgatók közreműködésével. Több hozzászóló is megdicsérte a produkciót, mondván, hogy önálló előadás-ként is megállta a helyét nemcsak a szakmai, hanem a szélesebb közönség előtt is. A Visky András, valamint több Beckett-szöveg felhasználásával megvalósult produktról Árkosi Árpád rendező azt mondta, kicsit olyan, mint egy „expedíciószínház”, amely az alkotókat izgalmas gondolatok megfogalmazásához vezeti.

Ungvári Judit

„Mindig érzem a közönség energiáját”

A Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiváljának második, szombati napján a Zsinagógában Goldoni jólismert darabját, A fogadónőt láthatta a közönség, az idei díszvendég, a Zentai Magyar Kamaraszínház előadásában. A rendkívül szórakoztató és humoros darabra annyira sokan voltak kíváncsiak, hogy még a lépcsőkön is ültek. Nem véletlen. Nagy siker övezte az előadást. A fogadónőt, vagyis Mirandolinát alakító Székely Beát kérdeztük...

Hatalmas siker volt. Mennyire érzed játék közben a közönséget?

Érzem, van is bennem izgalom, bár egy idő után azért csillapodik. Mindig érzem a közönség energiáját. Plusz drukkk volt bennem, hiszen egy olyan környezetben játszottunk, ahol jelen van a szakma, ezen belül pedig a zsűri is értékeli az előadásokat. Természetesen megpróbáltunk mindent megtenni, de ez mindig így van, pláne, amikor érezzük, hogy az emberek kíváncsiak ránk. Legyen ez egy nagyvárosban, vagy egy kicsi falucskában, igyekszem mindent megtenni, bárhol is legyek. Hozzátenném, számomra az is nagyon meghatározó, amikor egy kis faluban olyan emberek néznek meg bennünket, akiknek nincs túl sok lehetőségük színházba járni. Egyébként örültünk, hogy jöhetünk Kisvárdára, kiváló fesztivál, szeretünk utazgatni is, szerencsére van rá sok lehetőségünk.

Mennyire volt nehéz megküzdened Mirandolina szerepével?

Én ezt a szerepet beugróként vettem át. Bevallom, kevés időm volt rá: annak idején, amikor átvettem, két hetem volt és már mentünk is Sopronba játszani.

Nemcsak emiatt volt különleges az az időszak, hanem azért, mert akkor már három éve nem játszottam színpadon, egy nagyobb kihagyás miatt.

Tehát nem elég, hogy régóta nem játszottál, ráadásul a próbafolyamat sem a hagyományos formában telt?

Igen. Bevallom, az elején kicsit utánoztam a kolléganőmet, aztán sikerült lazítanom, míg végül megtaláltam a saját hangomat, mára már saját színeket is igyekeztem belevinni. Egyébként Mirandolina szerepét a legkönnyebb átvenni, mert bár sok a szöveg, nem olyan nehéz a koreográfia. Azért ezt a szót használom, mert mondhatni koreográfiaszerű, ahogy körbetáncolom magam körül az urakat.

Közel áll hozzád a karakter?

Természetileg bennünk van ez a kacérkodási hajlam. Férfiban, nőben, hol kisebb, hol nagyobb mértékben. Nekünk színészeknek pedig a lehető leghitelesebben és legőszintebben kell eljátszani bármilyen karaktert, aki szembejön. Igyekeztem minél több bájot, nőiességet, kacérságot és tüzet belevinni a karakterbe. Minden egyes alkalommal meg kell találnunk magunkban azokat az impulzusokat, amelyek életetik a karaktert. Mirandolina egy laza, könnyed és magabiztos nő, aki tényleg körbetáncolja a férfiakat, talán már túlzásba is esik kicsit. Ezt a végén el is mondja, én pedig igyekszem úgy alakítani, hogy érzékelhető legyen, hogy megbánta a viselkedését. Amikor látja, hogy a lovag nem hódol neki rögtön, az sérti őt, ezért esik tehát túlzásba, s aztán már bármire képes, csak elérje a célját.

Az előadás nagyon minimális eszközökkel dolgozik, sokkal inkább a hangok kerülnek főszerpbe. Egy színésznek nehezebb, ha üres a színpad?

Nekem személy szerint épp nincsen olyan sok dolgom a színpad mögött, nem zenélek, nem adok semmilyen aláfestést, mint a többi szereplő. Egyedül az elején a kardos jelenetnél adok hangaláfestést, valamint az ajtócsukásoknál. Ahogy említettem, nem vettem részt a próbafolyamatban, ugyanakkor érezhető, hogy hatalmas precizitást, koncentrációt igényelhetett a folyamat, hiszen mindent mi csinálunk a színpadon. A zenét, az effekteteket. Én keveset, a többieknek ilyen szempontból nehezebb dolguk van. Ez nem az az előadás, ahol van idő szusszanni egyet, hiszen szinte végig jelen vagyunk.

Még azt árul el, mit csináltál abban a három évben, amikor nem játszottál?

A színészet mellett hegedülök, és lehetőségem adódott egy hajón zenélni. Jó élmény volt, rengeteget utaztunk, de azért hiányzott a színház...

Szabó B. Eszter

Nem találja a fészkrét

Ken Kesey-t egyikönyves szerzőnek tartják, de ez az egy, a Száll a kakukk fészkére az amerikai ellenkultúra egyik leghíresebb darabja lett, amelyből Miloš Forman rendezett szintén ismert és elismert filmet. A hálás alapanyagot a Magyar Színházak 34. Kisvárdai Fesztiválján a Tomcsa Sándor Színház művészei Vladimir Anton rendezésében tolmácsolták szombat este: inkább kevesebb, mint több sikerrel.

A Kesey-könyv hosszú és nem egy ízben megkérdőjelezhető érvényű székelyudvarhelyi adaptációja tartogatott ugyan jó ötleteket és színészi fragmentumokat, de sajnos ezek a próbálkozások hamvukba holtak maradtak. A művészi szabadság megkérdőjelezhető helyeken és módokon szárnyalt, másutt pedig a filmadaptációt másolta indokolatlanul, a színpadon értelmüket veszítő részletekben.

A Wasserman átírat, a Forman-film és maga a regény a mellékolvasatokon túl, megrendítően bontja ki a Bromden nevű indián szemén és fülén át a két „gigász”, Ratched nővér és McMurphy ápolót, elítélt, kártyahős, etc. életekbe kerülő harcát. A sok erőszakos jellemvonással bíró McMurphy életszeretete, zsványossággal vegyes ravaszsága, bárdolatlan, de a szabadságszeretetében humanista alakja *Barabás Árpád* alakításában inkább csak erőteljes lett, míg Ratched nővér Vladimir Anton rendezésében és *Mezei Gabriella* megformálásában elveszti minden démoni vonását.

A főnővér terrorja kekeckedéssé szelődül, konstans, idegesítő és ív nélküli furkálódássá. Az ember-

telen gépezetet igazgató főnővér ebben az előadásban talajvesztetten és erőtlően próbálja túlkiabálni McMurphy-t és a többi ápolót, lefosztva a karakterről minden olyan nem emberi tulajdonságát, amely oly kérlelhetetlen ellenfélle teszi őt Kesey történetében. S mivel az antagonistája és annak diktatúrája egyáltalán nem meggyőző, így az ellene szerveződő ellenállás is kiüresedik, hiszen a közelségét sem érezzük annak a tétnek, ami kockán forog(hatna). A rendezés a fekete ápolókat teljesen törölte a színről, megszüntetve ezzel az erőszak fizikai jelenlétét, a fenyegetettség-érzet másik fontos letéteményeseit. Ezek a rendezői döntések a képviselt értékrendek szembenállását szinte elsikkasztják.

Ehhez a veszteséghez adódtak hozzá az olyan lényegtelen, de a rendezői önállóság látszatát csökkentő részletek, mint az ápolók külleme és jelleme, amik szinte csak a Forman-filmből merítkeztek. Ennek a jelenségnek áldozatául esik Bromden

ségnek áldozatául esik Bromden alakja is, akit Nagy Csongor játszik. Ez sajnálatos, mert az előadás felütése és első felvonása megkísérli kifejteni az ő belső monológjait - ezek a részletek üdítően szakítják meg a monotonitást. A fényfestéssel és cselölővel alátámasztott, szövegükben rendben lévő szakaszok a produkció izgalmas pillanatai közé tartoznak, ebből szívesen láttunk volna többet, jóval többet. Ugyanide sorolható az elektrosokk-terápia stilizált képe, ami szépen ábrázolt, a fények, a hangok és a játszó harmóniája abban a pillanatban elvitathatatlan.

Ugyanakkor a kevés jó ötlet menet közben elvész, a második felvonás végére pedig el is halványul a popzenés betétekkel végleg megölt fősodor árnyékában. Ennek a történetnek az elevenünkbe kellett volna nyúlnia, fel kellett volna kavarnia, helyette a sajnálkozás maradt az elvesztegetett értékes ötletek és pillanatok miatt.

Kocsis Marcell

„Nagyon jókor talált rám McMurphy szerepe”

A Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiváljának második, azaz szombati napján, rögtön a megnyitó után a Ken Kesey – Dale Wassermann által jegyzett Száll a kakukk fészkére című darabot láthatta a nagyközönség, a művelődési központban. A sokunk által jól ismert történetet a székelyudvarhelyi Tomcsa Sándor Színház állította színpadra, McMurphy szerepében Barabás Árpádot láthattuk, akit előadás után kérdeztünk a szerepről.

Szinte ebben a pillanatban léptél le a színpadról. Mennyire megterhelő McMurphy szerepe szellemileg és lelkileg?

Sok olyan szerepem volt már eddigi pályám során, ahol ugyanennyire küzdöttem, szóval nehéznék nehéz, de a színház ilyen. Nyilván nem hal bele az ember, de elég sokat kivesz belőlem. Mindennek ellenére azt érzem, mostanra már összekevertünk, összeértünk McMurphyvel, jól birkózunk ketten. Sok szempontból elmondhatom, rólam is szól ez, éppen ezért azt gondolom, nagyon jókor talált rám McMurphy szerepe. Remélem, egyfajta keresztmetszet ez abból, amit most tudok.

Van benned McMurphy?

Igen, elég sok. Az egész szellemiség, amit képvisel, a lázadó, aki megy előre, és változtatni fog, ha úgy érzi, szükséges.

Az erős igazságérzet is a sajátod?

Igen, ugyanakkor óvatosan használnám ezt a kifejezést. Az utóbbi időben észrevettem, hogy rengetegen azt nyilatkoz-

ták, hogy erős az igazságérzetük, valamint maximalisták. Egy kicsit talán elhasználódott ez a két kifejezés. Úgy gondolom, aki maximalista, nem azt hangoztatja, hogy maximalista, hanem, hogy azt a bizonyos dolgot lehetne jobban is csinálni. Egyébként olyan típusnak vallom magam, aki kiáll és felszólal, ha úgy érzi, nincs igazság körülötte. Legyen szó bármilyen helyzetről.

Amikor megtudtad, hogy te alakítod McMurphyt, mire gondoltál először? Ijedtség volt benned?

Ijedtség nem. Amikor egy szerep kapcsán rám gondolnak, mindig azt remélem, hogy kiderül majd, miért engem választottak. Nemsokára negyvenégy leszek, amikor negyven lettem, semmiféle nyomot nem hagyott bennem az említett kor elérése. Megfogalmazódott bennem, hogy negyven fölött viszont remek férfi szerepek vannak, amiket el lehetne játszani. Ez is ilyen volt. Meg kellett küzdeni vele, nem adta könnyen magát, de nem szeretem, ha félgőzzel csinálunk valamit.

Úgy tudom, láttad a filmváltozatot. Mennyire kellett figyelni, hogy ne befolyásoljon?

Elég régen láttam, ráadásul nem vagyok az az újranezős típus. Ha most Hamlet szerepét kapnám meg, nem kezdenék el szándékosan Hamlet-előadásokat nézni. Én más ember vagyok, és nekem saját magamból kell újfogalmaznom McMurphyt attól függetlenül, hogy a világ bármely szegletében ki hogyan játsza. Mindenki máshogy építi fel, és ez így van rendjén.

Saját magadról tanultál valamit a szerep segítségével?

Talán az fogalmazódott meg bennem, ami egyébként is rég bennem van: ahogy a színházról gondolkodok. Törőcsik Mari a létezés szóval fejezte ki és ez nagyon megragadt bennem. Azt érzem, hogy McMurphy szerepében létezem, nem pedig játszom. Hagyom a dolgokat történni, ettől van bennem egy könnyedség.

Mondhatjuk, hogy ez a szerep mérföldkő eddigi pályádon?

Ezt nem tudom, mondhatjuk-e, talán majd eldöntik ezt később, akik értenek hozzá, én azt tudom mondani, hogy fontos állomás. Nem tagadom, jelenleg egy kicsit hadilábon állok a színházzal, nem tudom, hogyan tovább, de az biztos, hogy ha ez volt az utolsó, akkor szép, hogy ezzel lett vége.

Szabó B. Eszter

Szerelemről szó sem lehet

Nevezték már az olasz Molière-nek, ahogy az olasz Beaumarchais-nak is. A javíthatatlan demokrata Carlo Goldoni azzal újította meg a commedia dell'arte színpadi műfaját, hogy alapos és kíváncsi pillantást vetett az addig levehetetlennek hitt maszk mögé. A talján mester szövegei nemegyszer az emberi gyarlóságok és esendőségek bősz kincses tárai, ám a kisebb-nagyobb bűnöket Molière-nél kevésbé fájdalmasan adagolja.

A Zentai Magyar Kamaraszínház az olasz mester több mint kétszáz színjátéka közül az egyik legismertebbet, A fogadós nőt tűzte műsorára. Mirandolinát négy férfi kerülgeti. Mészáros Tibor rendezése sokáig fenn tudja tartani a feszültséget, hiszen az végig sejthető, hogy a lány kiket nem választ. Ám a befutó neve, és az, hogy a révbeérés milyen körülmények között történik majd, nem tudható. Izgalmas a kapcsolat a zenekar és a játszók között. Az a színész, akinek nincs éppen jelenete, zenész lesz. Tangóharmonika, nagybőgő, fuvola és hegedű kísérik a történetet, ám nem is a barokkra emlékeztető működtető muzsika a lényeges, bár az sem elhanyagolható. Fontosabb az, hogy a nyikorgó ajtót, a dühösen összetépett levél zörejét, a kiskanál hangját a kávécsészében és még sok minden mást is, a zenekar tagjai adják a legrafináltabb módokon.

A zentaiak szigorúan megkomponált előadásában a színészek és három darab ajtókereten kívül más eszköz nincsen a színpadon. Ilyen játékstílus mellett nincs kibúvó: csakis erős színészi jelenléttel köthető le a közönség figyelmé. A produkció dicséretére válik, hogy ez többnyire sikerül.

Mirandolina szerepében Székely Bea látható. A főhősnő gondtalanul játszik a tűzzel, ám maga sem tudja, hogy mennyire közel merészkedik a nyaldosó lángokhoz. A fogadós nő elhatározza, hogy megleckézteti a nőt megvető Rippafratta lovagot. Szerelemről szó sem lehet, mondja hetyke magabiztossággal az első monológjában. Kezdetben ez így is van. Célja elérésének érdekében Mirandolina nem áll rosszakat mondani a nőkről. Ha úgy látja jónak, kezdetben ez így is van. Célja elérésének érdekében Mirandolina nem áll rosszakat mondani a nőkről. Ha úgy látja jónak, kezdetben ez így is van. Célja elérésének érdekében Mirandolina nem áll rosszakat mondani a nőkről. Ha úgy látja jónak, kezdetben ez így is van.

Mirandolina méltó partnere a szerelmi csatározásban Dévai Zoltán a lovag alakítójaként. A színész szinte megközelíthetetlen sziklatömb, ahogy először bejön. Kalap árnyékolja a helyke bajszú arcát. Fülbevalót hord és gumicsizmát, elegáns mellény nyel. Látszik, hogy esténként jól alszik, nincsenek lelki gondjai. Dévai finom árnyalatokban mutatja meg a férfit, aki először szerelmes életében. Kezdetben kifejezetten aszexuális, hiszen a sarokba húzódva jelzi az érdektelenségét. A merevséget aztán fesztelenség váltja fel. Már nemcsak tereferálni hajlandó,

hanem őszintén vágyik a másik társaságára. Később magáról elfeledkezve önfeledten táncol és énekel. Legszebb pillanatai a két végpont között jönnek el. Már tudja, hogy elveszett, de még titkon reménykedik, hogy sikerül megőriznie addigi életét. Ezért magától a fogadós nőtől kér és könyörög (hasztalan) kegyelmet önmaga számára.

A kabinetalakítások terén sem áll rosszul az előadás. Többször megkapóan humoros a lovag erősen dadogó szolgája (Tóth Dániel). Verebes Judit az örökmozgó Ortensia szerepében a gesztusok magasiskoláját adja. Ortensia bármit megadna azért, hogy lenézett társadalmi státuszú színésznőből legalábbis a polgári világba illeszkedhessék. Eleinte a kezét sem engedi megcsókolni, annyira hihetetlen számára, hogy esélye nyílhat a felemelkedésre. Később Ortensia már kezdeményezőn simogatja Albafiorita gróf (Virág György) arcát.

A rendhagyó játékstílusú, érzéki előadás azt sugallja, hogy Mirandolina gyáva, hiszen a polgári párkapcsolatot választja az instabil szenvedély helyett. Ám nem kevesen torpannak meg azon az úton, ahol a lány elindult. Irány Livornó, mondja a megalázott lovag, és őszintén sajnáljuk őt távoztában is.

Szekeres Szabolcs

Önismereti kurzus Goldonival

Sikeres előadása lett a Zentai Magyar Kamaraszínháznak Goldoni A fogadósnő című darabjának sajátos játékoságú feldolgozása. A pandémia előtt készült az előadás, de azóta is játsszák, sok helyen megfordultak vele, és most Kisvárdán is láthatta a fesztiválközönség. A darab rendezőjét Mészáros Tibort kérdeztük.

2019-ben készült ez az előadás nyáron, amikor a fekete felhők még nem gyülekeztek felettünk. A második alkalom volt, hogy a zentaiakkal együtt dolgoztam. Molnár Ferenc Liliomja volt az első. Nagyon megszerettem a társaságot, ez egy hét fős csapatot jelentett, és Wischer Johannel ezért is kerestünk egy olyan darabot, ami nekik színészilag is kihívást hoz, ugyanakkor könnyed és szórakoztató. Fontos szempont volt az utaztathatóság is, illetve, hogy a nézők könnyen be tudják fogadni az előadást. Ennek köszönhetően a második találkozásunk is nagyon jónak bizonyult, szemtelen módon igyekeztem mindent kizsigerelni belőlük. Az egyik ilyen képesség az a csodálatos muzikalitás, ami megvan bennük, nagyon szépen zenélnek a csapat tagjai, ezt használtuk ki, és ennek köszönhetően igazán jó műhelymunka alakult ki.

A színészi munka kihívásain túl mi volt a koncepciója az előadásnak?

Nem volt könnyű olyan előadást kitalálnunk, ami hét embernek ad nagyjából azonos minőségű feladatot. Végül azért is választottuk ezt, mert ebben volt lehetőség több szerepet úgy összevonni, hogy mindenkinek azonos fajsúlyú feladata legyen. Végül eredményben hét, szinte egyenrangú szerepet, dramaturgiailag is fontos karaktert tudtunk így

megvalósítani. Ez volt az egyik fontos tényező, a másik, hogy a társulatban meglévő muzikalitást minél inkább ki tudjuk használni. Természetesen, az anyagi lehetőségek korlátozottak, de ehhez mérten igyekeztem úgy kitalálni az előadást, hogy ez minél kevésbé látszódjon meg. Ez is elősegítette ezt a zenés-hangkulisszás, kellékmentes megoldást, amit koncepciózusan végigvittünk az előadáson. Mindez persze a színészi munkának is jót tett, hiszen technikailag nem könnyű megvalósítani. Szerintem nagyon mutatós kis előadás lett, mi biztosan nagyon jól éreztük magunkat közben.

A látvány mennyire sínylette ezt meg?

Azért gondot fordítottunk arra is, például a jelmezeket illetően. Ezek nagyon szépek, színpompásak lettek. Az egyébként nagyon divatos ledfényeket használtuk az előadásban, ezeket a folyton változó hangulatokhoz igazítottuk. Nagyon jól kiemelik ezt a kellékmentességet, de a dús színészi játékot is.

A zentai társulat most Kisvárdán a fesztivál díszvendége is. Mi adja ennek a társulatnak az erejét?

Fiatalok, frissek, energikusak, nagyon lendületesek. Ahogy mondani szokták, nagyon akarnak „harapni”, vagyis nagyon szeretnek dolgozni. Nincsenek kifogásaik, ha dolgoznak, akkor az van, teljes erőbedobással végeztek el mindent, a zenei részekből például nagyon komoly partitúrát állítottak össze, és színészként is ugyanígy működtek az előadásban. Ami szerencsés pluszt ad nekik, hogy egy egyetemen végeztek, egy korosztály, zsigerileg ismerik egymást. Ez nagy erősség, hiszen segíteni is

tudják egymást, kiemelni egymás pozitívumait. Nagyon koherens, egységes ez a csapat.

Mint minden igazi jó komédiának, ennek a darabnak is van komolyabb tartalma, ha elsőre nem is látszik. Mit jártatok körül?

A férfi-nő ellentétén túlmenően, az önismeretről, és az önfogadásról is szól ez a darab. Arról, hogyan nem fogadjuk el magunkat, hogyan próbáljuk elfedni a kicsinységeinket, a hibáinkat. Ez gyakorlatilag mindegyik karakternél tetten érhető. Ezért is szerencsés a választás, mert nemcsak a címszereplő esetében beszélhetünk erről a problémáról, és mindegyik szereplőnek megvan a maga jellemfejlődése. Úgy is mondhatnám, hogy mindegyik szereplő átesik ezen az önismereti kurzuson, bár mókás helyzeteken keresztül, de ott van bennük ez a kikacsintás. Nagyon könnyen magunkra ismerhetünk, vajon föl tudjuk-e vállalni, föl merjük-e vállalni saját magunkat? Jó kérdés az is, hogy ez a fölvállalás úgy történik-e, ahogyan kellene, vagy csak úgy, ahogyan elvárják tőlünk. Ebben a darabban is ez jelenik meg, itt mindenki egy kicsit másnak szeretné magát láttatni, és nem feltétlenül annak mutatja magát, amilyen.

Ungvári Judit

Mai program

11:00 – Szakmai Klub

(beszélgetés az előadásokról)

Moderátor: Gulyás Gábor

Felkért hozzászólók:

Három nővér: Kovács Dezső,
Gilbert Edit*A test történetei:* Gyürky Katalin

Helye: KVMK Pódiumterem

13:00 – Villám-workshop

kritikusi mesterkurzus

Vezeti: Kovács Dezső,
Szabó Réka, Gyürky Katalin.

Helye: KVMK Pódiumterem

15.00 – Interaktív
helytörténeti séta

Kisvárdai zsidó vonatkozású emlékhelyein (részletek ld. a fesztivál műsorfűzet 13. oldal)

16.00 – SZELÍD – Csuja László
és Nemes Anna filmje

Helye: Várdaplex Cinema

18.00 – SZERELEM ÉS MÁS
BÜNTÉNYEK

(Stefan Arsinjević azonos című regénye nyomán) Tamási Áron Színház, Sepsiszentgyörgy (versenyelőadás, stúdióelőadás időtartam: 2 óra)

Helye: Művelődési Központ

21.00 – Schwechtje Mihály:
AZ ÖRÖKSÉG

Komáromi Jókai Színház (versenyelőadás, stúdióelőadás)

Helye: Zsinagóga

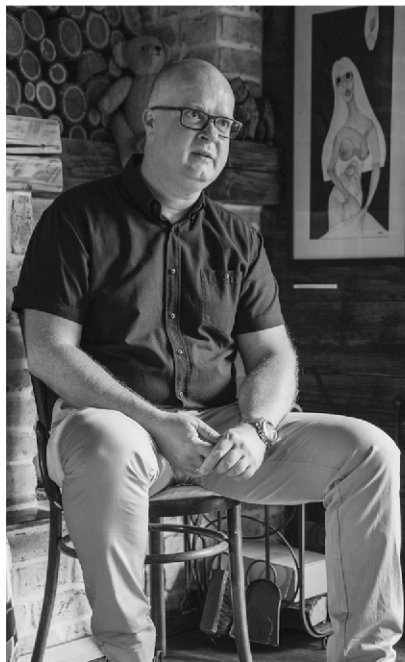
21.00 – Will Calhoun:
BALKON KILÁTÁSSAL

Orlai Produkció. Időtartam:

1 óra 30 perc egyben

Helye: Refi Színpad

Rainer Máté Barcsay-díjas festőművész kiállítás megnyitója - Coffee Tea Area

Dés-Gesztzi-Grecsó-Molnár: A Pál utcai fiúk - a Pannon Várszínház előadása

kisvárdai lapokA Magyar Színházak
34. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapjaSzerkesztő:
Ungvári JuditMunkatárs:
Both Gréta

Fotók:

Tugya Vilmos
Máté Viktor Gábor
Nyomdai előkészítés:Kóczon Nikoletta
Nyomdai kivitelezés:

Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: Nyakó Béla

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhaz.hu

A Magyar Színházak 34. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nemzeti Kulturális Alap

EMERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERUMA

KISVÁRDAI VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

Friss FM, Kisvárdai